

‘De eerste roman van Daphne Decker is uit, en wat is hij fijn! Hilarische situaties en de tongue in cheek schrijfstijl maken dat je dit boek in één ruk wilt uitlezen.’ *Flair*

‘Een heerlijke, grappige roman over relaties en vriendschap.’ *Fab*

‘Lekker leesbare stadsroman over het nieuwe daten, en seks en seks en seks!’ *De Volkskrant*

‘Een vileine zedenschets, vlijmscherp geformuleerd.’ *Het Parool*

‘Een scherpe pageturner over liefde bedrog en seks, vol verrassende, gênante en humoristische ontwikkelingen.’ *Grazia*

Daphne Deckers is al jarenlang een van de succesvolste columnisten van Nederland en publiceert ruim tien bundels, waaronder *III Daphne*. Inmiddels zijn er ruim 1 miljoen boeken van Daphne Deckers over de toonbank gegaan. *Alles is zoals het zou moeten zijn* is haar romandebuut.

Blijf op de hoogte van het werk van Daphne Deckers:

 www.facebook.com/daphnedeckerswelkom

Van Daphne Deckers verschenen eerder:

Manlief, over mannen, seks en relaties

Laat maar waaïen, over liefde, leven en lust

III x Daphne, over mannen, moeders, en meer!

De dikke van Daphne, over zwanger zijn en moeder worden

De geboorte van een moeder

Daphne Deckers

ALLES IS
ZOALS HET
ZOU MOETEN
ZIJN

Uitgeverij Mistral, Amsterdam 2013

Eerste druk september 2012
Zesde druk mei 2013

© 2012 Daphne Deckers
© 2012 Uitgeverij Mistral, Amsterdam
Omslagontwerp Riesenkind
Auteursfoto Nick van Ormondt
Typografie Perfect Service

ISBN 978 90 488 1818 1
NUR 301

www.uitgeverijmistral.nl
[www.twitter.com/Mistral_boeken](https://twitter.com/Mistral_boeken)
www.facebook.com/uitgeverijmistral
www.facebook.com/daphnedeckerswelkom

Mistral is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

ISBN 978 90 488 1667 5

Ware liefde, geloof me, begint altijd bij jezelf.

HARRIE JEKKERS, 'Ik hou van mij'

I

Alles is zoals het zou moeten zijn.

Ik ben net bevallen van een gezonde zoon, en Pieter is op één knie gaan zitten naast het ziekenhuisbed. Ik weet wat hij gaat vragen.

Ik voel het, dit is het. Ik ken hem zo goed.

Pieter houdt niet van opgelegde romantiek; iets als Valentijnsdag vindt hij allemaal maar commerciële poppenkast. Het is een man van weinig woorden, maar als hij de moed bij elkaar heeft geraapt om iets gevoelig te zeggen, krijgt hij altijd zo'n schattig zenuwtrekje tussen zijn wenkbrauwen. Ook nu trekt er een klein spiertje boven zijn neus.

Zodra hij mijn hand pakt, weet ik niet waar het harder bonst: in mijn hart, in mijn hoofd of tussen mijn benen.

Ik was eerlijk gezegd niet echt voorbereid op het geweld van een bevalling. Mijn vriendin Babette had me wel gewaarschuwd dat het zou voelen 'alsof er een paraplu wordt geopend in je reet', maar stiekem had ik toch op iets meer poëzie gehoopt. Die kwam niet.

Terwijl ik lag te persen, dacht ik eigenlijk maar één ding: *dit past niet*.

Daarbij had niemand me verteld dat de baby ook de inhoud van je darmen mee naar buiten duwt. En dan dat geleuter in die zwangerschapsboeken: *Het passeren van de baby door het geboortekanaal kan door sommige vrouwen als pijnlijk worden ervaren*. Je meent het! Mijn 'geboortekanaal' lijkt momenteel nog het meest op een rauw tartaartje.

Maar ik klaag niet, en al helemaal niet tegen Pieter, want ik heb eindelijk wat ik wil: een baby. Om te zeggen dat ik Pieter over de streep heb moeten trekken, is een understatement. Ik heb hem over de streep moeten slaan.

Ik ben er niet trots op, maar er zijn nachten geweest dat ik wakker bleef totdat Pieter in slaap was gevallen, om vervolgens allerlei mantra's

in zijn oor te fluisteren: *Ik wil heel graag een baby. Vader worden is mijn grote droom. Ik word een leuke papa.*

Ik had namelijk ergens gelezen dat de remslaap een belangrijke rol speelt in het opslaan, rangschikken en organiseren van je geheugen. Dus ik dacht: *Waarom help ik 'm niet een handje? Misschien wordt Pieter wel wakker en 'herinnert' hij zich dat hij graag een kind wil. Baat het niet dan schaadt het niet, toch?*

Voordat je denkt dat ik helemaal gestoord ben: ik fantaseerde als kind al over een compleet gezinnetje, mét een papa. En Pieter is de man van mijn leven. Wij zijn voor elkaar gemaakt. Dat wist ik vanaf het moment dat ik hem voor het eerst zag bij een concert van De Poema's in 2001. We raakten in gesprek aan de bar van die tent naast de НМН, en hadden meteen een pittige discussie over 'Zij maakt het verschil'. Want is dat nou een liefdesliedje of niet?

Ik vond het nogal een vage tekst, over alles wat ze niet is, maar Pieter vond het juist de ultieme liefdesverklaring.

Apart eigenlijk, nu ik erover nadenk, dat ons eerste contact meteen een meningsverschil was. Dat hebben we daarna zelden nog gehad. Ja, behalve dan over het krijgen van kinderen.

Maar de baby is binnen.

En nu Pieter daar zo aandoenlijk nerveus op één knie naast het bed zit, weet ik wat hij gaat vragen. God, wat houd ik van die man. Ik kijk naar zijn krachtige handen, waarmee hij in het ziekenhuis zo zelfverzekerd te werk gaat, maar die nu zenuwachtig in de mijne knijpen. Hoe lang heeft hij dit al gepland? En hoe heeft hij het verborgen kunnen houden? Hij vertelt me altijd alles, die schat.

Ik laat mijn ogen langs zijn lichaam glijden. Zit het in zijn broekzak? In de binnenzak van zijn colbertje? Ik zie nergens de bolling van een doosje, maar hij kan de ring natuurlijk ook gewoon ergens los hebben zitten.

'Krijg je eigenlijk een perspremie?' had Cassandra me nog gevraagd. Maar dit was mooier. Romantischer. De kers op mijn taart.

Pieter schraapt zijn keel.

'Iris?'

'Ja schat?'

Hij begint te hakkelen.

‘Iris... ik, eh... ik wil je iets belangrijks vragen...’

Er springen zachte tranen in mijn ogen, want ik weet dat ik me dit moment mijn hele leven zal herinneren. De baby, het aanzoek...

Alles is zoals het zou moeten zijn.

Ik begin alvast met ja te knikken... *ja, ja, ja!*

Dan haalt Pieter diep adem en zegt: ‘Weet je zeker dat dit kind van mij is?’

2

Dit gaat totaal niet zoals ik het me had voorgesteld.

‘Verwacht het onverwachte,’ had mijn verloskundige Janneke van tevoren gezegd.

Wat ze bedoelde, is dat je een totaalruptuur kunt krijgen waarbij je openscheurt tot aan je reet, of dat de baby er overdwars uit kan komen. Wat ze volgens mij níét bedoelde, is dat je man terwijl de placenta nog warm is gaat vragen of-ie eigenlijk wel de vader is.

‘I-ik begrijp het niet...’ stamel ik totaal overdonderd.

‘Nou, het is anders niet heel ingewikkeld,’ komt het norske antwoord. ‘Is deze baby wel van mij? Want negen maanden geleden zat jij voor Addy met twee cameraploegen in Milaan. Daar kon het best weleens gezellig zijn geweest. Begrijp je?’

Mijn hoofd duizelt. Nee, ik begrijp er helemaal niks van. Ben ik soms nog onder narcose? Maar ik heb toch helemaal geen ruggenprik gehad? Of is dit een hallucinatie?

Vijf minuten bevallen en nu al een psychose. Dat moet een record zijn.

Misschien had ik de afgelopen maanden toch wat meer groente en fruit moeten eten. En wat minder rauwe vis. Maar ja, Pieter zei steeds dat zwangere vrouwen in Japan ook gewoon sushi eten, en dat het heus geen kwaad kon. Hij zou zoiets toch moeten weten? Maar nu zie je wat ervan komt.

Sommige vrouwen met een kraambedpsychose denken dat ze stemmen horen; andere menen een buitenaards wezen te zien. Ik denk het allebei. Ik meen Pieters stem te horen, maar zijn lichaam is overgenomen door een *alien*.

Opeens heb ik 'm door.

Schaterlachend laat ik me achterovervallen in de kussens. De baby op mijn buik schudt vrolijk met me mee. Alle stress, spanning en vermoeidheid komen er in één keer uit. De tranen springen in mijn ogen en het snot loopt uit mijn neus. Geen fraai gezicht, maar een halfuur geleden lag ik nog met mijn benen wijd in een onwelriekende mix van poep, bloed en vruchtwater, dus ik geef niet zoveel meer om decorum.

Geschrokken van mijn wilde uithalen laat Pieter mijn handen los. Hij komt net iets te snel overeind en stoot daarbij tegen het nachtkastje. De glazen kerstbal met BABY'S EERSTE KERSTFEEST die mijn schoonzusje gisteren is komen brengen, komt vervaarlijk aan het rollen. Uiteindelijk kiept hij over het randje en spat in stukjes uiteen op de grond.

‘Sjezus, Iris, kijk nou wat je doet met dat hysterische gelach!’

‘O, schat, h-hou op,’ hik ik tussen de tranen door. ‘Het is maar ’n ding van de Blokker. En scherven brengen geluk.’

Ik kom weer een beetje op adem. Wat een heerlijk gevoel is dat toch, de slappe lach.

‘Goh, je had me net écht even te pakken hoor,’ verzucht ik opgelucht. ‘Kun je me de doos met tissues even aangeven?’

Pieter reikt naar de Kleenex, en zet die bij me op bed. Zwijgend kijkt hij toe hoe ik uitgebreid mijn neus snuit. Dan trekt hij zelf ook een aantal tissues uit de doos, en gaat op zijn knieën de restanten van de kerstbal bij elkaar vegen.

‘Ik dacht dat je me ten huwelijk ging vragen, klootzak,’ grijns ik naar beneden. ‘Ik weet dat ik aan je kop heb lopen zeuren, maar *touché* – je hebt me flink op mijn nummer gezet. Ik dacht dat je het meende!’

Pieter gooit de stukjes glas in de prullenbak en gaat op de stoel bij het raam zitten. Door het licht van achteren lijkt hij gehuld in een donkere schaduw. Hij zegt nog steeds niks.

Ik word zo langzamerhand een beetje ongemakkelijk van zijn houding. Het zou kunnen dat mijn gevoel voor humor samen met het vruchtwater mijn lichaam heeft verlaten, maar de grap is nu wel voorbij, vind ik.

Want waar is de fotocamera?

Waar zijn de tranen, de zoenen, de telefoontjes?

De hoop op een klein blauw doosje van Tiffany’s heb ik inmiddels al

laten varen, maar een paar fotootjes van ons prachtige mannetje is toch niet te veel gevraagd? Kunnen we nu weer normaal doen?

En waar blijft Janneke?

‘Zou je mijn tas ook even willen aangeven?’ vraag ik – nu iets nerveuzer. ‘Ik heb mijn spiegeltje nodig want ik geloof dat mijn mascara is uitgelopen, en ik heb een rode neus...’

Zuchtend tilt Pieter mijn tas aan één hengel uit de vensterbank.

‘Schattie... niet doen,’ zeg ik geschrokken. ‘Dat is die vintage Hermès van m’n moeder, die kan daar niet tegen.’

‘Ja, en hier kan ik dus niet tegen,’ snauwt Pieter. ‘We zitten midden in een situatie, en jij maakt je druk over je mascara! De kerstbal van mijn zus mag kapot vallen want die is toch maar van de Blokker, maar o wee als er iets met je tás zou gebeuren!’

Hij spreekt het woord tas zo spottend uit dat hij er een beetje van spuugt. Nu is het lachen me echt vergaan.

‘Situatie?’ vraag ik voorzichtig. ‘Zitten we in een “situatie”?’

‘Ja,’ antwoordt Pieter kortaf. ‘Je hebt nog steeds geen antwoord gegeven op de vraag of ik wel de vader van dit kind ben.’

Het lijkt wel of iemand me in mijn maag heeft gestompt.

Nou ja, ‘iemand’ – het lijkt wel of Pieter me in mijn maag heeft gestompt. Dit had de mooiste dag van mijn leven moeten worden, maar hij begint steeds meer op een nachtmerrie te lijken.

Ik heb alleen nog maar mijn moeder kunnen sms’en (Je bent omaaaa!). Door deze onverwachte ‘situatie’ heb ik nog niet eens de tijd gehad om mijn twee beste vriendinnen in te lichten. Daar ben ik stiekem ook wel blij om. Want wat had ik moeten zeggen? Dat mijn man denkt dat ik een bastaard op de wereld heb gezet?

‘Natuurlijk is dit jouw kind,’ zeg ik met trillende stem. ‘Hoe durf je verdomme iets anders te denken? Hij heet Pietertje, godbetert – naar jóú!’

Pieter haalt zijn schouders op. ‘Dat zegt niks.’

Nu heb ik het helemaal gehad.

‘Dat zegt niks?! Heet je vader soms geen Pieter? En je zus Pieternel? Jij wilde toch zo graag een zoon om die idiote familietraditie voort te zetten? Nou, hier is-ie dan!’

Terwijl ik de baby optil om hem aan Pieter te overhandigen, fladdert het arme kind verschrikt met zijn armpjes.

Fronsend neemt Pieter het warme bundeltje van me over.

‘Doe eens rustig, Iris, je maakt hem bang.’

‘Nee, lieve schat, jij maakt mij bang. Negen maanden geleden stonden we samen te huilen van geluk boven een staafje met twee blauwe streepjes, en nu durf je mij te vragen of ik niet toevallig met een ander heb geneukt?’

‘Jij stond te huilen van geluk, Iris. Jij hebt met dit kind je zin doorgedreven, zoals altijd. Waarom denk je dat ik je vorig jaar Boris heb gegeven? Ik hoopte dat een puppy je nestdrang tot bedaren zou brengen.’

Ugh. Boris. Onze herder die alles onderkwijlt en met zijn staart hele serviezen van de tafel veegt.

Ik haal mijn neus op. ‘Je weet dat ik niet van honden hou. Knap dat je dan als verjaardagscadeautje met zo’n kalf thuiskomt.’

‘En jij weet dat ik nog geen kinderen wil, en nu hebben we er toch een. Rara, hoe kan dat? Als jij dan ook nog...’

‘Iedere dag hoop ik dat die kuthond de weg vindt naar de AIO!’ val ik hem in de rede. ‘Hij ziet jou als zijn baasje, maar jij bent dag en nacht in het ziekenhuis. Dat kreng luistert totaal niet naar mij!’

‘En jij luistert niet naar mij! Mijn god, Iris, waarom moet het altijd alleen maar over jou gaan? Heb je je ooit afgevraagd hoe ik me de afgelopen maanden heb gevoeld?’

Nee, nou hij het zegt... eigenlijk niet. Ik dacht dat hij óók in blijde verwachting was, net als ik. Hij zei op feestjes gelukkig niet van die burgerlijke dingen als: ‘Wij zijn zwanger’, maar nu ik erover nadenk, heeft hij er bijna nooit wat over gezegd. Hij liet mij altijd maar een beetje begaan.

Cassandra zei vorige week nog dat ze het best raar vond dat ik in mijn eentje alle babyspulletjes had uitgezocht. En dat Pieter nooit meeding naar de Prénatal. En dat-ie bij de verloskundige had gezeten als een man die door zijn vrouw bij het winkelen op een krukje was geparkeerd met haar handtas op schoot. Maar ik dacht dat hij gewoon moe was.

Hij draait ook zoveel diensten. We hebben er samen tien jaar voor geknokt, en in het begin moet je vlieguren maken. Ook ’s nachts. Dan ga

ik hem toch niet meeslepen naar zo'n babywinkel? Daar moet je dan op zoek naar de juiste flessen, met de bijbehorende flessenborstel, flessenwarmer en flessensterilisator. En dan moeten er ook nog spenen op: kers en dental, melk en pap. Molton onderlakens, katoenen bovenlakens, stretch hoeslakens. Rompertjes en hemdjies, slabbetjes en spuugdoekjes. En hydrofiel luiers. Of zoiets. Daar ga ik die man toch niet allemaal mee lastigvallen?

Ik heb mijn relatie met Pieter altijd gezien als een sterke unit. Echt een twee-eenheid. Het is geen seconde in me opgekomen dat er iets door zijn hoofd spookte. Ik dacht dat hij het mij allemaal liet uitzoeken omdat ik zo'n goede smaak heb.

Tijdens de bevalling is hij zelfs twee keer weggelopen.

Ook dat vond ik niet raar, want hij werkt hier in het vumc als kaakchirurg. Pieter zei dat hij dringende sms'jes kreeg van zijn afdeling, en ik vond het eigenlijk wel prima.

Want zeg nou zelf: je hebt er toch verder niks aan? Babette vertelde dat Barry de hele tijd met een nat washandje haar voorhoofd had willen deppen, maar het enige wat zij had gedacht, was: *rot op, dader!*

In ons geval ben ik misschien wel de dader. Heb ik hem dit kind echt zo rücksichtslos opgedrongen? En wat is dat idiote gedoe over Milaan?

Wij waren altijd vier handen op één buik. Of is het twee handen op één buik? Dat klinkt zo raar want je hebt er zelf al twee. Samen vier toch? En dan op één buik.

Nou ja, hoe dan ook – ik heb nu vooral pijn in mijn buik.

Hoe kan het dat een man van wie je al tien jaar houdt binnen een kwartier verandert in een vreemde?

'Nee,' zeg ik, 'ik heb me eerlijk gezegd nooit afgevraagd hoe jij je voelt. Ik ging ervan uit dat jij dit kind net zo graag wilde als ik. Ik vind het vreselijk dat jij denkt dat ik je dit kind heb opgedrongen, en nog erger: dat jij de vader niet bent! Maar lieve schat, waarom kom je hier nú pas mee? Waarom heb je...'

Er wordt op de deur geklopt. Een witte jas steekt zijn gezicht om de hoek. 'Kraal! Kerel! Gefeliciteerd!'

Het is opmerkelijk om te zien hoe Pieters gezicht in één keer helemaal

opklaart. 'Hey P! Wat leuk dat je even langsloopt, ouwe pikkebaas!'

Ouwe pikkebaas?

Mijn god – zouden mannen zich ooit écht losmaken uit hun studententijd? Peter-Paul is inmiddels gynaecoloog; tamelijk opmerkelijk voor iemand die uitblonk in allerlei kleurrijke soa's: de studie ontwijkende activiteiten.

P is totaal niet mijn type; al kan ik wel zien waarom vrouwen hem zo geweldig vinden. Het is een joviale vent met een lekkere bos warrig haar. Esthetisch warrig, zoals Chris Zegers; niet warrig-warrig zoals Jeroen Pauw. *Strawberry blond*, zouden de Engelsen zeggen.

Maar ik blijf het een tikje wonderlijk vinden, een man die gynaecoloog wil worden. Alsof je een garage gaat beginnen terwijl je zelf geen rijbewijs hebt.

Toen ik in de brugklas zat, moesten we in onze eerste les maatschappijleer elkaar wat beter leren kennen. Mevrouw Jaspers gaf zomaar wat kinderen de beurt om te vertellen wie ze waren, en wat hun ouders deden.

En toen kwam Maarten. Een brutaaltje met sluijk, peper-en-zoutkleurig haar en dure Bikkembergs-schoenen.

'Mijn vader doet in zieke kutten,' zei hij met een uitgestreken gezicht.

De hele klas bulderde van het lachen, maar Maarten mocht meteen zijn tas pakken. Typisch voor die Jaspers. Altijd de mond vol over respect en tolerantie, maar o wee als je een geintje maakte. Waarom hebben wereldverbeteraars altijd zo'n stuitend gebrek aan humor? Misschien ga je moeilijk poepen van al die biologische muesli.

In de pauze raakte mijn klas er niet over uitgepraat. Stel je toch voor dat je een vader had die 's avonds aanschoof aan de eettafel, terwijl je wist dat hij de hele dag in zieke kutten had gegraven. *Iewww!*

Ik lachte gewoon met iedereen mee, maar diep in mijn hart had ik graag zo'n vader gehad. Ik had er namelijk geen. Die van mij is de dag vóór mijn eerste verjaardag vertrokken, en daarna heb ik hem nooit meer gesproken of gezien. Ik kan me hem dan ook totaal niet herinneren. Mijn moeder had het ook nooit over hem; het leek wel of hij niet had bestaan.

Hij heette René van Amerongen, dat is alles wat ik weet. Toen ik aan het einde van groep vier zat, kregen we het bericht dat hij bij een auto-ongeluk om het leven was gekomen.

‘Vandaag is je vader voor de tweede keer gestorven,’ was alles wat mijn moeder zei. Dat vond ik zo wonderlijk.

Eerst had ik geen vader, en toen was-ie ook nog dood.

‘Iris, schoonheid!’ buldert Peter-Paul. ‘Wat heb je dat goed gedaan, meissie!’

Pieter doet zijn beste impressie van ‘gelukkige vader’ door ons mooie mannetje zachtjes in zijn armen te wiegen. En verdomd, hij overtuigt mij zelfs – bijna.

Peter-Paul knipoogt naar me. ‘Viel zeker niet mee, hè? Die grote, harde kop zit bij Kraal in de familie, dus het duurde zeker wel even voordat dat bolletje de bocht om was. Hé – heeft de kleine nog geen polsbandje om? Het wordt Pieter van Kralingen júnior, begreep ik?’

‘Ja, eh...nee,’ hakkelt Pieter. ‘Janneke is ergens een naambandje halen want hier op de afdeling waren ze op, geloof ik, en ze zou ook meteen het beschuit met muisjes meenemen, maar ze is nog niet terug...’

De baby laat een klein smakkend geluidje horen.

‘Is-ie al eens aangelegd?’ vraagt Peter-Paul, terwijl hij met zijn wijsvinger over het zachte, rozige wangetje strijkt. Het jongetje hapt meteen. ‘Kijk eens wat een mooie zoek-, zuig- en slikreflex. Apgar-score zeker ook goed?’

‘Ja, een dikke tien,’ glundert Pieter, die ik zo langzamerhand wel op zijn gezicht kan slaan. Had hij deze blij-vader-act niet voor míj kunnen bewaren?

Peter-Paul komt bij me op het bed zitten. ‘Het is jammer voor je Iris, maar deze baby heeft geen naambandje nodig. Hij lijkt sprekend op zijn vader. Of dat een voordeel is, moet nog blijken!’

Er komt een lach van onderuit mijn tenen. Peter-Paul heeft geen idéé hoe blij ik ben met deze observatie. Pieter daarentegen staat er wat schaapachtig bij; hij voelt zich duidelijk niet op zijn gemak.

‘Er is altijd maar één ding zeker,’ gaat Peter-Paul verder, ‘en dat is wie de moeder is. Daarom lijken pasgeboren baby’s grotendeels op hun

vader. Dat schept meteen een band. Goed geregeld, vind je niet?’

Peter-Paul geeft me een kus, staat op en loopt naar de deur. ‘Take care, sheriff,’ zegt hij tegen Pieter. ‘Voorlopig heb je zeker geen dienst?’

‘Jawel, jawel,’ haast Pieter zich te zeggen. ‘Ik ehm... ik kan mijn patiënten niet in de steek laten...’

‘Man, rot toch op,’ wuift Peter-Paul hem weg, ‘ga lekker van je baby genieten...’ Hij knikt nog even naar mij: ‘... en van moeders! Als ik Janneke zie, zeg ik meteen even dat er op haar gewacht wordt. Ciao!’

‘Dag P,’ roep ik hem na. ‘Dank je wel!’

Ik heb nooit helemaal begrepen wat ze nu precies bedoelen met de uitdrukking ‘oorverdovende stilte’, maar nadat de deur in het slot is gevallen, zit ik er opeens middenin.

Woordeloos legt Pieter de inmiddels weer zoet slapende baby in het plexiglas ziekenhuiswiegje naast mijn bed. Daarna leunt hij met zijn armen over elkaar tegen de vensterbank.

Man, wat is-ie toch aantrekkelijk.

Ik weet het – ik zou op dit moment heel andere dingen aan mijn hoofd moeten hebben, maar kijk dan naar hem! In afzonderlijke onderdelen mankeert er nogal wat aan: zijn neus is te groot en zijn benen zijn te kort. Hij heeft geen kuit en zijn kont stelt geen reet voor.

En toch werkt het.

Voor mij is Pieter *sex on legs*, en dat vond ik al vanaf het eerste moment dat ik hem zag. Toen stond hij precies zo tegen de bar geleund. Waren het zijn smalle heupen? Of toch die gespierde bovenarmen?

Volgens mijn vriendinnen heb ik een ongezonde fetisj voor bovenarmen, en daar hebben ze eigenlijk wel gelijk in. Alleen vind ik het zelf bepaald niet ongezond. Een mooi gewelfde schouderkop grenst voor mij aan porno. En dan bedoel ik niet van die wanstaltige bodybuildersarmen, want die gasten hebben een lijf als een condoom gevuld met walnoten. Nee, ik houd van échte armen. Je mag uiteraard wel trainen, maar liever nog sporten of werken met je handen. Of allebei.

Pieter had zijn studie tandheelkunde net afgerond, en wilde gaan beginnen aan geneeskunde. Voor mij als eerstejaarsstudentje Journalistiek

leek hij een man van de wereld maar nu ik erop terugkijk, waren we allebei nog behoorlijk bleu.

Zo was Pieter niet erg bedreven in het flirten. Telkens wanneer hij iets stouts probeerde te zeggen, trilde er een klein spiertje boven zijn neus. Ook trok hij tijdens het praten de onderkant van zijn shirt onwillekeurig een stukje omhoog om over zijn buik te wrijven. Daarbij ving ik steeds een glimp op van een streepje donker krullend haar, dat uitnodigend onder de witte band van zijn Calvin Klein-boxersshort verdween.

Ik kon er gewoonweg niet níét naar kijken.

Door de harde muziek moest ik mijn mond steeds helemaal naar zijn oor brengen. De geur van zijn hals was bedwelmend; het leek wel of ik met tal van onzichtbare draadjes naar hem werd toe getrokken.

‘Waarom draag je eigenlijk geen Björn Borg?’ riep ik in zijn oor, terwijl ik me moest bedwingen om niet ongegeneerd zijn hals te likken. ‘Is Calvin Klein niet ’n beetje *old school*?’

Hij keek me even vragend aan, streek toen per ongeluk met zijn warme mond langs mijn oorleltje en antwoordde: ‘Björn Borg is best leuk, maar Calvin Klein heeft meer ruimte aan de voorkant.’

Verkocht. Misschien viel het achteraf gezien toch wel mee met dat gebrekkige flirten.

Toen we later die avond met de metro naar huis reden, werd ik keihard uitgelachen door Cassandra en Babette: ‘Vandenberg, ga je schamen. Je leek wel een drugshond die een koffer had geroken om in te duiken!’

Geen charmant beeld, maar onmiskenbaar waar. Ondanks onze verschillende interpretaties van ‘Zij maakt het verschil’ rook ik gewoon dat het goed zat.

De avond dat ik Pieter ontmoette, leek het wel of ik hem al jaren kende.

Maar nu zit er een vreemde tegenover me.

Ik dacht eigenlijk dat ik heel goed was in het lezen van gezichten; als eindredacteur bij Media Nox doe ik tenslotte niets anders. Ik weet precies wanneer ik voor de *close* moet gaan, wanneer iemand gaat huilen, wanneer ze liegen en wanneer er meer aan de hand is.

Ik maak het realityprogramma *Crimineel goed*, met ex-criminelen die tips geven over hoe je bijvoorbeeld je huis tegen een inbraak kunt beschermen.

En natuurlijk *Orgastronomie*, van de Vlaamse chef-kok Bart de Musselselaer. Ik snap eerlijk gezegd niet waarom mensen nog steeds niet zijn uitgekeken op al die kookprogramma's, maar waarschijnlijk is Bart vooral zélf lekker om naar te kijken. Toen een journalist hem laatst op de persdag vroeg waarom chef-koks toch zo'n aantrekkingskracht hebben op vrouwen, antwoordde hij: 'Awel, ik denk dat wij hebben bewezen dat we alles kunnen klaarmaken...' Daarbij keek hij schuin met dat befaamde schalkse lachje van hem mijn kant op, maar ondanks zijn onverholven versierpogingen heb ik nooit de behoefte gevoeld om mijn vlees eens door hem te laten marinieren.

Vreemdgaan zit gewoon niet in me; zelfs niet met een Daniel Craiglookalike die ook nog eens heerlijk kan koken.

En daarbij: er is iets met dat Vlaams. Dat taaltje is gewoon niet geil. Sommige woorden vind ik nog wel schattig: Bart noemt snacken sjabbabbelen en een lolly heet een lekstok. Hartstikke leuk – maar poep voor kont, foef voor kutje en pinnen voor neuken? Het is mij iets te Kuifje allemaal.

Cassandra daarentegen is – net als hordes andere vrouwen – helemaal weg van de Vlaamse charmeur. Ze heeft totaal geen moeite met zijn accent, onder het motto: 'daar voel je niks van'. Daar heeft ze natuurlijk gelijk in, maar desondanks heb ik die twee nog steeds niet aan elkaar voorgesteld. Ze mogen dan allebei single zijn, maar Cassandra verdient beter dan zich als de zoveelste gamba op die Belgische sjasliet te laten pinnen.

'Weet je zeker dat dat de échte reden is?' heeft Babette me weleens gevraagd na een avondje bomen over het leven, de liefde en het lichaam van Jennifer Aniston. Ja, dat is de echte reden. Zo ongeveer.

Maar los van Bart en de criminelen ben ik het meest trots op *Fashion Forward*, de docusoap rond de internationale doorbraak van Addy van den Krommenacker. Dat was namelijk mijn idee. Niet dat ik formatrechten heb gekregen, want een docusoap is niet echt in een format te vangen, maar ik zie het toch als mijn kindje. En Addy is een schat.

Voor één van zijn modeshows was ik eind februari met twee camera-
ploegen in Milaan: Rodger en Antoine waren bij Addy, Joris en Lamar
draaiden backstage en een Italiaanse ploeg registreerde de *runway*.

Niet lang daarna bleek ik zwanger te zijn.

Pieter krabt met beide handen op zijn achterhoofd en wrijft een paar
keer over zijn kortgeschoren haar – iets wat bij de meeste mensen duidt
op nervositeit. Hij lijkt echter niet bepaald nerveus; eerder ongeduldig,
alsof hij zit te wachten op een bekenenis.

Da's dan jammer voor hem, want ik heb niks te verbergen.

Nou ja, oké, dat laatste is misschien niet helemaal waar, maar dat
weet hij niet. Of wel?

Ik voel een kriebel opkomen in mijn keel en pers er een nerveus
kuchje uit. 'Wat is-ie toch grappig hè, die Peter-Paul...' zeg ik met een
geforceerde opgewektheid. 'Dat van die grote kop en zo,' ratel ik verder,
'dat zit inderdaad bij jou in de familie...'

Helaas kan er bij Pieter geen lachje vanaf. Hij wipt de Maxi-Cosi die
uitnodigend op de tafel staat te wachten, aan één kant naar beneden.

Het babyzitje gaat op en neer. En op en neer.

Totdat Pieter het plotseling tegenhoudt. Hij kijkt me aan met de
doordringende blik die hij normaal gesproken voor slechtnieuws-
gesprekken bewaart, en zegt: 'Misschien wil je me nu eindelijk eens ver-
tellen wat er in Milaan is gebeurd?'

'Maar wat ehm... wat wil je horen dan?' vraag ik onzeker.

'Wat dacht je van de waarheid? Je kwam terug en je was zwanger.'

'Nou, nou,' sputter ik, 'daar zaten anders nog wel twee weken tussen
hoor...'

'Dat zal wel,' gaat Pieter verder, 'maar je was aan de pil, weet je nog?
Je zei dat het misschien nog wel een beetje vroeg was, en dat ik er wel-
licht nog niet aan toe was, maar dat het een onverwacht cadeautje was
en blablabla. Ik heb geprobeerd om erin mee te gaan, want je weet: ik
wil óók kinderen. Alleen niet nu. Ik wil nog reizen, ik wil nog vrij zijn.
Er zijn nog zoveel plekken die ik wil zien...'

Er trekt een hevige pijnscheut door mijn onderlijf. Komt dat doordat
mijn baarmoeder het gewicht van vier pakken suiker naar buiten heeft

moeten persen? Of doordat de man van wie ik al tien jaar houd opeens zo opzichtig in de ik-vorm is gaan praten?

Pieter negeert mijn van pijn vertrokken gezicht, en gaat verder: ‘... maar jij was altijd maar bezig met dat huisje-boompje-beestje...’

‘Correctie – het is j^oúw beestje,’ kreun ik, vooral tegen mezelf.

‘... en je bleef maar drammen over wanneer we het zouden gaan proberen, alsof dát zo aantrekkelijk is: seks omdat het moet. Maar wat denk je? Opeens ben je, met pil en al, gewoon zwanger, terwijl iedere basisarts weet dat zoiets in minder dan één procent van alle gevallen kan voorkomen.’

Mijn hart begint te zinken.

‘Is dat wat ik ben?’ fluister ik ontdaan. ‘Een geval? We zitten hier niet op één van je spreekuren, hoor. Dit is ons leven. En daar ligt ons kind!’

‘Dat valt nog te bezien,’ zegt Pieter zuinig. ‘Ik kan me namelijk herinneren dat jij in Milaan voedselvergiftiging hebt gehad.’

Even ben ik in verwarring, maar dan herinner ik het me weer: ‘Eh... ja, hoezo? Dat was van die penne carbonara in het Cavalieri Hilton. Het zullen die eidooiers wel zijn geweest. Ik heb twee hele dagen niks binnen kunnen houden.’

Er komt een triomfantelijke grimas over Pieters gezicht. ‘En de pil dus ook niet.’

‘Sorry?’

‘Een anticonceptiepil werkt niet als je aan de diarree bent of moet overgeven. Of dacht je soms dat ik een en ander niet had teruggerekend? Ik weet niet hoe ziek je bent geweest, maar blijkbaar heb je toch nog ergens de energie gevonden om je te vermaken.’

Ik ben met stomheid geslagen. Vijftien jaar medische studies – en dít is het beste wat meneer kan bedenken? Wat een anticlimax. Als dit een van mijn afleveringen was, zou ik ’m laten hermonteren.

‘Ben je helemaal besodemieterd?’ fluisterschreeuw ik, om de baby niet wakker te maken. ‘Denk jij nu werkelijk dat ik me van achteren laat nemen terwijl ik kotsend over de wc hang? Dit had de mooiste dag van mijn leven moeten zijn, en die heb jij spectaculair geruïneerd met je stupide verdenkingen!’

Pieter lijkt even uit het veld geslagen. Hij vindt zijn verdenkingen blijkbaar niet zo stupide; zeker niet nadat hij er negen maanden op heeft zitten broeden.

‘Alsof ik me verdomme door een geluidsmen laat hengelen,’ foeter ik verder. ‘Heb je enig idee hoe kléin het televisiewereldje is? Het domste wat je kunt doen, is seks hebben met je collega’s. Dat geldt toch ook voor jou? Jij gaat toch ook niet in een lege verkoeverkamer op een van je coassistenten liggen?’

Heel even trekt er een schrikreactie over Pieters gezicht, maar hij herpakt zich snel: ‘Je bent altijd goed geweest met woorden, Iris, maar we hebben het nu even over je daden.’

‘Ach, zeik toch niet,’ kap ik hem af. ‘Ga hier op de gang een DNA-testje halen als je me niet gelooft.’

‘Misschien doe ik dat wel. Want ik blijf het een wonderlijk toeval vinden dat je precies zwanger bent geworden in die twee dagen dat je pil niet werkte.’

Ik haal adem om iets te zeggen, maar bedenk me. Misschien is dit niet het juiste moment voor de naakte waarheid. Of juist wel?

Bozer dan dit kan hij volgens mij niet worden.

‘Je doet net of wij nooit seks hadden,’ zeg ik, terwijl ik mezelf voorzichtig uit bed manoeuvreer. Ik voel een hevige aandrang om te plassen, maar durf eerlijk gezegd niet naar het toilet te gaan.

Babette heeft me verteld dat een wc-bezoek na de bevalling nog het best valt te vergelijken met een vuilniszak die aan de onderkant openscheurt. Ik weet niet wat ik me daarbij moet voorstellen, maar het klinkt niet gezellig.

‘Als ik je er even aan mag herinneren: we hadden heel veel seks, jij en ik. Ik ben heus niet onbevlekt ontvangen, Kraal.’

‘Onbevlekt ontvangen betekent niet dat je zwanger wordt zonder man,’ zucht Pieter geïrriteerd. ‘Maria Onbevlekt Ontvangen betekent dat ze bij haar geboorte niet belast is geweest met de erfzonde, en deze dus ook niet aan Jezus heeft kunnen doorgeven.’

Sj Jezus – whatever. Niet echt het moment voor een theologische discussie.

Pieter staat op, zet een bekertje onder de thermoskan en drukt op het

pompje. Het klaterende geluid van de lauwwarme koffie geeft me het laatste zetje.

‘Help me even, schattie,’ vraag ik.

Mijn ‘schattie’ lijkt te blijven hangen in de ruimte. Het koosnaampje dat nog geen uur geleden zo gewoon had geleken, voelt nu vreemd en ongepast. Pieter laat zijn koffie staan en ondersteunt me terwijl ik naar het toilet schuifel.

‘Romantisch hè?’ probeer ik de ijzige sfeer te doorbreken. ‘Weet je nog dat je thuiskwam met dat verhaal van Peter-Paul? Dat uit wetenschappelijk onderzoek was gebleken dat je minder kans had op een zwangerschapsvergiftiging als je het sperma van je partner zou doorslikken?’

Verrek, er komt zowaar een glimlach rond zijn mond.

Nadat Pieter me zachtjes op de wc-bril heeft geposteerd, voel ik me behoorlijk duizelig, maar ik besluit er niet aan toe te geven. Hoewel ik het antwoord al weet, gooi ik ’m gewoon nog een keer op: ‘Het had toch te maken met het opbouwen van immuniteit tegen eh, help me even...’

‘... tegen de vreemde proteïnen van de mannelijke genen. Dat werkt ook met gewone seks, maar bij orale seks is de opname beter,’ vult Pieter grijnzend aan. *Bingo!*

Ik lach iets te hoog en iets te hard, zoals vrouwen wel vaker doen als ze krampachtig bij een man in de smaak proberen te vallen.

‘Hé – alles voor een gezonde baby,’ gooi ik er hoopvol achteraan, maar Pieter draait zich alweer om.

Ik heb nog niet ‘Laat je me hier alleen?’ gezegd, of ik heb er al spijt van. Als íets niet werkt bij een bokkige man, dan is het wel dat je aan zijn broekspijpen gaat hangen.

‘Moet ik soms je handje vasthouden terwijl je op de pot zit?’ komt dan ook het spottende antwoord. ‘Ik ga liever even die koffie vasthouden.’

‘O – oké,’ mompel ik.

Het moment is blijkbaar weer voorbij.